

Анонимизиран текст

Превод

C-522/21—1

Дело C-522/21

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

24 август 2021 г.

Запитваща юрисдикция:

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

18 август 2021 г.

Ответник и въззивник:

MS

Ищец и въззиваем:

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH

[...]

**Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (Върховен областен съд
Райнланд-Пфалц, Цвайбрюкен)**

Определение

по дело

MS, [...], Тюр

ОТВЕТНИК И ВЪЗЗИВНИК,

[...]

срещу

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH, [...], Бон

ВЪЗЗИВАЕМ И ОТВЕТНИК

[...]

С предмет обезщетение за вреди поради нарушение на право върху растителен сорт

На 18 август 2021 г. 4-то отделение на Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken [...] [състав на отделението]

определи:

- I. Спира производството.
- II. Отправя съгласно член 267, параграф 1, буква б) и параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз до Съда на Европейския съюз следния въпрос:

Член 18, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1768/95 на Комисията от 24 юли 1995 година за установяване на реда и условията за прилагане на дерогацията, предвидена в член 14, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета относно правната закрила на Общността на сортовете растения, доколкото съгласно упоменатите в него условия може да се иска минимално обезщетение за вреди в размер на четирикратната лицензна такса, съвместим ли е с Регламент (ЕО) № 2100/94 от 27 юли 1994 година относно правната закрила на Общността на сортовете растения (наричан по-нататък „основният регламент“), и по-специално с член 94, параграф 2, първо изречение от него?

Мотиви:

I.

Страните в производството спорят, доколкото все още е релевантно във въззивното производство, относно обезщетението съгласно правото на Общността в областта на сортовете растения, за неразрешено използване на посевен материал при следващо засяване.

Ищецът е организация, регистрирана като дружество с ограничена отговорност, на титуляри на права върху растителни сортове; тези титуляри са му възложили да защитава правото им на собственост, в частност като упражнява от свое име правото на информация и на плащане.

Ответникът е земеделски производител; в първоинстанционното съдебно производство ищецът в частност иска той да предостави информация за използването от него на посевен материал при следващо засяване, що се отнася до сорта зимен ечемик „KWS Meridian“, който е защитен от правото на Общността. В това производство ответникът за първи път предоставя

информация за обхвата на използване на гореспоменатите семена през последните години, както следва:

- пазарна 2012/2013 година 24,50 децитона (dt= 100 kg)
- пазарна 2013/2014 година 26,00 dt
- пазарна 2014/2015 година 34,00 dt
- пазарна 2015/2016 година 45,40 dt

След като на основание член 94, параграф 1 от основния регламент (Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 г.) ответникът впоследствие плаща за пазарната 2015/2016 година като обезщетение (справедливо възнаграждение) обичайната проста съответна такса („Z-Lizenzgebühr“ [лицензна такса за сертифициран сорт] = EUR 11,95 на dt) в размер на 537,75 EUR (11,95 EUR x 45 dt), която би трябвало да се плати за издаването на лицензия (вж. Съд на ЕС, решение от 9 юни 2016 г., C-481/14, Hansson, [...] [препращане към националната правна литература], [EU:C:2016:419]), ищецът — с писмо на адвоката си от 26 ноември 2019 г. — изисква да му бъде платено допълнително обезщетение в размер на 2 151,00 EUR (фиксирана сума в размер на четирикратната лицензна такса за пазарните 2013/2014 и 2014/2015 години, като във всеки случай се приспада платената впоследствие проста лицензна такса от 310,70 EUR и съответно 406,30 EUR = 932,10 EUR и 1 218,90 EUR) и в размер на 1 613,25 EUR (фиксирана сума в размер на четирикратната лицензна такса за пазарната 2015/2016 година, като се приспада простата лицензна такса), в съответствие с член 94, параграф 2 от основния регламент (Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 г.) във връзка с член 18, параграф 2 от Регламент (за изпълнение) (ЕО) № 1768/95 на Комисията от 24 юли 1995 г.

В първоинстанционното производство ответникът оспорва правото да се иска това допълнително плащане.

Той твърди, че с плащането на простата лицензна такса, а не на таксата за последващо използване на защитен посевен материал (член 5, параграф 5 от Регламент (за изпълнение) (ЕО) № 1768/95 от 24 юли 1995 г. във връзка с Регламент (за изпълнение) (ЕО) № 2605/98 на Комисията от 3 декември 1998 г.), нанесената с неправомерно поведение вреда на титуляря на право върху съответния растителен сорт е обезщетена в достатъчна степен. Допълнително „наказателно обезщетение“ с фиксиран размер било несъвместимо с практиката на Съда на ЕС.

С окончателно решение от 4 декември 2020 г. [...] [Landgericht (Областен съд)] Kaiserslautern [състав на съда] уважава последните искания на ищеца, освен за сума в размер на 0,25 EUR. Като основание за присъждане на допълнителното обезщетение решението цитира ясения текст на член 18, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1768/95 на Комисията от 24 юли 1995 г.

С жалбата, към която не могат да бъдат отправени забележки от процесуална страна, ответникът обжалва това решение и моли да се отхвърли фиксираното обезщетение ведно с лихви, за присъждане на което е предявен искът.

Според ответника член 18, параграф 2 от Регламент (за изпълнение) (ЕО) № 1768/95 на Комисията от 24 юли 1995 г. е несъвместим с изискванията на член 94, параграф 2 от основния регламент (Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 г.) и следователно трябва да бъде отменен от Съда на Европейския съюз. Всъщност член 94, параграф 2 от основния регламент (Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 г.) не следвало да се разбира в смисъл, че допуска въвеждането на наказателно обезщетение с фиксиран размер, в случая — под формата на четирикратен размер на лицензна такса — в полза на титуляря на правото върху съответния растителен сорт. Напротив, обхватът на обезщетението, дължимо съгласно член 94, параграф 2, първо изречение от основния регламент (Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 г.), трябвало да съответства във възможно най-голяма степен на вредата, действително и със сигурност понесена от титуляря на правото върху съответния растителен сорт вследствие от нарушението.

Ищецът пък защитава решението на Landgericht, което смята за правилно.

Според правното му становище, член 18, параграф 2 от Регламент (за изпълнение) (ЕО) № 1768/95 на Комисията от 24 юли 1995 г. не нарушава изискванията на член 94, параграф 2 от основния регламент (Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 г.), а разпоредбата е в съзвучие и с практиката на Съда на Европейския съюз. С оглед на нееднократното и умишлено нарушаване на правата на посочения титуляр, въвеждането на минимално фиксирано обезщетение в размер на четирикратната лицензна такса за производството на посадъчен материал от защитения растителен сорт постигнало необходим и разумен баланс на интересите.

II.

Настоящият съдебен състав спира висящото пред него въззивно производство и на основание член 267, параграф 1, буква б) и параграф 2 ДФЕС отправя до Съда на Европейския съюз преюдициалния въпрос, който е поместен в точка II от диспозитива на настоящото определение.

Според правното становище на въззивния съд решението по жалбата на ответника зависи единствено от това дали член 18, параграф 2 от Регламент (за изпълнение) (ЕО) № 1768/95 на Комисията от 24 юли 1995 г. е валиден.

Фиксираната минимална вреда, определена там от Комисията, в размер на четирикратна лицензна такса, може да е в разрез с основните принципи по член 94, параграф 2, първо изречение от основния регламент (Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 г.) и следователно да не е валидна.

В тази насока може да се твърди, че още член 94, параграф 1 от основния регламент (Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 г.) служи за компенсирание на ползата, извлечена от нарушителя (непривилегирован земеделски производител по смисъла на член 14 от този регламент), в размер, който съответства на обичайната проста такса (справедливо възнаграждение). В тази насока член 94, параграф 2, първо изречение от основния регламент (Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 г.) би могло да се разбира в смисъл, че в случай на нарушение при условията на умисъл или небрежност титулярят на право върху съответния растителен сорт трябва да има възможността да претендира обезщетение за допълнителни вреди (само) ако може конкретно да докаже тези вреди.

Според запитващата юрисдикция от досегашната практика на Съда на Европейския съюз е видно, че нормативното въвеждане с член 18, параграф 2 от Регламент (за изпълнение) (ЕО) № 1768/95 на Комисията от 24 юли 1995 г. на фиксирана минимална вреда не е съвместимо с член 94, параграф 2, първо изречение от основния регламент (Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 г.) (вж. решения на Съда на ЕС от 9 юни 2016 г. – С-481/14, Hansson/ Jun[g]pflanzen Grünwald GmbH [...] [източник от националната правна литература] [EU:C:2016:419], т. 32—34, и от 5 юли 2012 г., С-509/10, Saatgut v Geistbeck, [...] [източник от националната правна литература] [ECLI:EU:C:2012:416,] т. 39).

Оттук се поставя преюдициалният въпрос, поместен в точка II от диспозитива на настоящото определение, компетентен да отговори на който е само Съдът на Европейския съюз. Това е така, защото регламентът за изпълнение, приет въз основа на оправомощаване в даден основен регламент, не може да дерогира разпоредбите на този регламент, а в случай на противоречие следва да бъде отменен (вж. решение на Съда на Европейския съюз от 2 март 1999 г., С-179/97, Кралство Испания/Комисия на Европейските общности [ECLI:EU:C:1999:109]).

[...]

[Подписи и заверки]